

Το νερό της ζωής



Ήταν κάποτε ένας βασιλιάς που ήταν βαριά άρρωστος και κανείς δεν πίστευε ότι θα κατόρθωνε να ξαναγίνει καλά. Ο βασιλιάς είχε τρεις γιους που ήταν θλιμμένοι για τον πατέρα τους και κατέβαιναν κάθε μέρα στην αυλή του παλατιού και έκλαιγαν. Τότε τους συνάντησε ένας γέρος και τους ρώτησε τι ήταν αυτό που τους απασχολούσε. Οι πρίγκιπες του είπαν για τον πατέρα τους, ότι ήταν τόσο άρρωστος δηλαδή που θα πέθαινε και κανείς δεν μπορούσε να τον βοηθήσει.

«Ξέρω έναν τρόπο» λέει τότε ο γέρος «είναι το νερό της ζωής. Όποιος πει από αυτό ξαναγίνεται υγιείς, αλλά είναι πολύ δύσκολο να το βρεις!»

Ο μεγαλύτερος από τους γιους λέει τότε:

«Εγώ θα καταφέρω να το βρω» και πήγε στον άρρωστο βασιλιά. Του ζήτησε την άδεια να φύγει και να ψάξει για το νερό της ζωής, γιατί αυτό ήταν το μόνο που θα μπορούσε να τον γιατρέψει.

«Όχι» απάντησε ο βασιλιάς «ο κίνδυνος είναι μεγάλος και προτιμώ να πεθάνω.» Ο γιος όμως παρακαλούσε τόσο επίμονα που τελικά ο βασιλιάς έδωσε την συγκατάβασή του.

Ο πρίγκιπας ωστόσο σκεφτόταν: «Αν καταφέρω και φέρω το νερό, τότε θα είμαι ο αγαπημένος του πατέρα μου και έτσι θα κληρονομήσω το βασίλειο!»

Αμέσως ξεκίνησε και αφού είχε ιππεύσει για αρκετό διάστημα, βρήκε έναν νάνο στο δρόμο του ο οποίος του φώναξε:

«Για που το έβαλες τόσο βιαστικός;»

«Χαζέ κοντοστούπη» απάντησε περήφανα ο πρίγκιπας «δεν θα σου δώσω αναφορά» και συνέχισε με το άλογο του.

Ο μικρός άνθρωπος θύμωσε και μουρμούρισε κάποια μάγια. Μετά από λίγο ο πρίγκιπας έφτασε σε μια χαράδρα που βρισκόταν ανάμεσα σε δύο βουνά και όσο περισσότερο προχωρούσε τόσο στενότερη γινόταν. Τελικά το πέρασμα στένεψε τόσο πολύ που δεν μπορούσε να προχωρήσει ούτε βήμα, ούτε μπορούσε να γυρίσει το άλογο ή να κατεβεί από την σέλα, έτσι έμεινε εκεί εγκλωβισμένος.

Ο βασιλιάς τον περίμενε για καιρό αλλά ο πρίγκιπας δεν επέστρεψε. Τότε του μίλησε ο δεύτερος γιος:

«Πατέρα, άφησε με να πάω να φέρω εγώ το νερό της ζωής!» Ο δευτερότοκος σκεφτόταν ότι αν είχε πεθάνει ο αδερφός του, τότε θα κληρονομούσε αυτός το βασίλειο. Ο πατέρας αρχικά δεν ήθελε να τον αφήσει καθώς όμως ο πρίγκιπας επέμενε πολύ, αναγκάστηκε να του το επιτρέψει.

Ο πρίγκιπας πήρε τον ίδιο δρόμο με τον αδερφό του και συνάντησε τον νάνο που τον ρώτησε γιατί βιαζόταν τόσο.

«Ασήμαντε κοντοστούπη,» του απάντησε ο πρίγκιπας «δεν θα σου δώσω αναφορά!» και συνέχισε το ταξίδι με το άλογο του, χωρίς να κοιτάξει πίσω του. Αλλά ο νάνος μουρμούρισε και πάλι μαγικά. Έτσι ο πρίγκιπας κατέληξε όμοια με τον αδερφό του σε μια χαράδρα ανάμεσα σε δύο βουνά από όπου δεν μπορούσε να πάει ούτε μπρος ούτε πίσω! Αυτή είναι η μοίρα των αλαζόνων.

Αφού εξαφανίστηκε και ο δεύτερος αδερφός, προθυμοποιήθηκε ο νεότερος να πάει να φέρει το νερό της ζωής. Μετά τις πρώτες αντιρρήσεις ο βασιλιάς τον άφησε να ξεκινήσει.



Όταν συνάντησε τον νάνο και εκείνος ρώτησε που πήγαινε με τόση βιασύνη, αυτός δεν φέρθηκε όπως τα αδέρφια του, αλλά σταμάτησε και του απάντησε: «ψάχνω για το νερό της ζωής, καθώς ο πατέρας μου είναι ετοιμοθάνατος!»

«Ξέρεις που θα το βρεις;» ρώτησε ο νάνος.

«Όχι» απάντησε ο πρίγκιπας.

«Επειδή φέρθηκες όπως αρμόζει, και όχι αλαζονικά όπως τα ψεύτικα τα αδέρφια σου, θα σου δώσω την πληροφορία για το πως θα φτάσεις στο νερό της ζωής.

Αναβλύζει από μία πηγή στην αυλή ενός μαγεμένου παλατιού, αλλά δεν θα μπορέσεις να μπεις πα αν δεν σου δώσω μια σιδερένια μαγκούρα και δύο καρβέλια ψωμί. Με την μαγκούρα να χτυπήσεις τρεις φορές την σιδερένια κλειδαριά της πύλης και τότε αυτή θα ανοίξει.

Μέσα θα δεις ξαπλωμένα δύο λιοντάρια τα οποία θα βρυχηθούν, αλλά αν δώσεις στο καθένα ένα καρβέλι ψωμί τότε θα ησυχάσουν.

Μετά να βιαστείς και να πας να πάρεις το νερό της ζωής πριν το ρολόι χτυπήσει δώδεκα, γιατί τότε θα ξανακλείσει η πύλη και θα κλειστείς μέσα.»

Ο πρίγκιπας τον ευχαρίστησε, πήρε την μαγκούρα και τα ψωμιά και ξεκίνησε για το μαγεμένο παλάτι.

Όταν έφτασε στο μαγεμένο παλάτι τα βρήκε όλα όπως του τα είχε ο νάνος. Η πύλη άνοιξε με το τρίτο χτύπημα της μαγκούρας και όταν ηρέμησε τα λιοντάρια με το ψωμί, μπήκε στο παλάτι.

Εκεί βρέθηκε σε μία μεγάλη αίθουσα όπου καθόταν ακίνητοι μερικοί μαγεμένοι πρίγκιπες. Αφού τους πήρε τα δαχτυλίδια, παρακάτω βρήκε και πήρε ένα σπαθί και ένα ψωμί

Μετά έφτασε σε ένα δωμάτιο στο οποίο βρισκόταν μια πανέμορφη κοπέλα που του χαμογέλασε και τον φίλησε. Η κοπέλα του είπε ότι την είχε λυτρώσει και πως αν επέστρεφε σε ένα χρόνο θα του έδινε το βασίλειο της και θα παντρευόταν. Μετά του αποκάλυψε που ήταν το πηγάδι με το νερό της ζωής και ότι θα έπρεπε να βιαστεί για να πάρει από αυτό πριν το ρολόι χτυπήσει δώδεκα.

Ο πρίγκιπας συνέχισε την αναζήτηση του και έφτασε σε ένα δωμάτιο στο οποίο βρήκε ένα φρεσκοστρωμένο κρεβάτι και επειδή ήταν κουρασμένος είπε να καθίσει και να ξεκουραστεί για λίγο. Έτσι ξάπλωσε και τον πήρε αμέσως ο ύπνος. Όταν ξύπνησε το ρολόι χτυπούσε δώδεκα παρά τέταρτο. Τότε πετάχτηκε από το κρεβάτι τρομαγμένος και έτρεξε μέχρι το πηγάδι, έβαλε νερό σε ένα κύπελλο το οποίο βρισκόταν παραδίπλα και έφυγε τρέχοντας. Την ώρα που περνούσε από την σιδερένια πύλη το ρολόι χτύπησε δώδεκα και η πύλη έκλεισε με δύναμη έτσι ώστε να του κόψει λίγο από την φτέρνα του. Ήταν όμως χαρούμενος που είχε πάρει το νερό της ζωής και ξεκίνησε για να επιστρέψει στο σπίτι του.

Στο δρόμο της επιστροφής συνάντησε πάλι τον νάνο και όταν αυτός είδε το σπαθί και το ψωμί, του λέει: «αυτά τα λάφυρα σου δίνουν μεγάλο πλεονέκτημα, με αυτό το σπαθί μπορείς να νικήσεις στρατούς ολόκληρους και αυτό το ψωμί δεν τελειώνει ποτέ!»

Ο πρίγκιπας δεν ήθελε να επιστρέψει χωρίς τα αδέρφια του στο παλάτι και έτσι ρώτησε τον νάνο: «αγαπητέ νάνε, μήπως μπορείς να μου πεις που είναι τα αδέρφια μου; ξεκίνησαν νωρίτερα από μένα για να βρουν το νερό της ζωής και δεν έχουν επιστρέψει.»

«Είναι εγκλωβισμένοι ανάμεσα σε δύο βουνά» απάντησε ο νάνος «εγώ ο ίδιος τους εγκλώβισα εκεί επειδή ήταν αλαζόνες.» Τότε ο πρίγκιπας θερμοπαρακάλεσε το νάνο να αφήσει τα αδέρφια του και παρά τις αρχικές αντιρρήσεις τελικά τον έπεισε. Ο νάνος όμως τον προειδοποίησε: «φυλάξου από τα αδέρφια σου γιατί έχουν κακή ψυχή!»

Όταν ήρθαν τα αδέρφια του, χάρηκε και τους διηγήθηκε τι του συνέβη. Τους είπε ότι βρήκε το νερό της ζωής και ότι πήρε μαζί του ένα ολόκληρο κύπελλο. Επίσης τους είπε ότι ελευθέρωσε μία όμορφη πριγκίπισσα η οποία θα τον περίμενε για έναν ολόκληρο χρόνο. Μετά θα παντρευόταν και θα αποκτούσε ένα μεγάλο βασίλειο.

Τα τρία αδέρφια αφού πήραν τα άλογα τους, ξεκίνησαν για το ταξίδι της επιστροφής. Στο δρόμο έφτασαν σε ένα βασίλειο στο οποίο υπήρχε πείνα και πόλεμος. Η ανέχεια ήταν τόσο μεγάλη που ο τοπικός βασιλιάς νόμιζε ότι η χώρα του θα αφανιζόταν.

Ο πρίγκιπας πήγε και τον συνάντησε για να του δώσει το ψωμί και σπαθί του. Με το ψωμί ο βασιλιάς μπόρεσε να ταΐσει όλο του το βασίλειο, ενώ με το σπαθί κέρδισε ολόκληρο τον στρατό των εχθρών του.

Μετά ο πρίγκιπας πήρε πίσω το ψωμί και το σπαθί του και προχώρησε μαζί με τα αδέρφια του. Πέρασαν από δυο άλλες χώρες, στις οποίες επικρατούσε η πείνα και ο πόλεμος. Κάθε φορά ο πρίγκιπας έδινε στους βασιλιάδες το ψωμί και το σπαθί του και έτσι έσωσε τρία βασίλεια.

Τελικά οι πρίγκιπες πήραν ένα πλοίο για να διασχίσουν την θάλασσα. Κατά την διάρκεια της διαδρομής με το πλοίο, τα δύο μεγαλύτερα αδέρφια έλεγαν μεταξύ τους: «ο μικρός βρήκε το νερό της ζωής ενώ εμείς αποτύχαμε, έτσι ο πατέρας θα του δώσει το βασίλειο το οποίο κανονικά μας ανήκει!»

Αφού σκέφτηκαν αποφάσισαν να υπονομεύσουν τον μικρότερο αδερφό. Περίμεναν και όταν ο νεαρός πρίγκιπας αποκοιμήθηκε, άδειασαν το νερό της ζωής από το κύπελλο του σε δικό τους δοχείο και στο δικό του κύπελλο έβαλαν αλμυρό θαλασσίνο νερό.



Όταν έφτασαν στο παλάτι, ο μικρός έδωσε στον βασιλιά το κύπελλο του, για να πει και να γίνει καλά. Μόλις όμως ο βασιλιάς ήπιε λίγο από το θαλασσίνο νερό, αρρώστησε περισσότερο από ότι πριν.

Καθώς άρχισε να διαμαρτύρεται για την επιδείνωση της υγείας του, ήρθαν οι δύο μεγαλύτεροι γιοι και κατηγορήσαν τον μικρότερο ότι ήθελε να δηλητηριάσει τον πατέρα τους.

Τότε ισχυρίστηκαν ότι αυτοί έφεραν το πραγματικό νερό της ζωής και του το έδωσαν. Μόλις ήπιε λίγο από αυτό ο βασιλιάς, αισθάνθηκε να του περνάει η αρρώστια του και έγινε δυνατός και υγιείς όπως όταν ήταν νέος.

Οι δύο μεγαλύτεροι αδερφοί έπιασαν παράμερα τον μικρότερο και τον κορόιδευαν λέγοντας του: «μπορεί να βρήκες το νερό της ζωής, αλλά εσύ έκανες τον κόπο και εμείς πήραμε την αμοιβή.

Θα έπρεπε να ήσουν εξυπνότερος και να είχες τα μάτια σου ανοιχτά. Σου πήραμε το νερό όσο ήμασταν στην θάλασσα, και όταν περάσει ο χρόνος ένας από μας θα πάρει την όμορφη βασιλοπούλα.

Πρόσεχε όμως να μη προδώσεις τίποτα από όλα αυτά στο πατέρα, γιατί έτσι και αλλιώς δεν θα πιστέψει. Αν του πεις έστω και μία κουβέντα θα χάσεις και την ζωή σου, αν δεν μιλήσεις όμως τότε θα σου την χαρίσουμε!»

Ο βασιλιάς ήταν θυμωμένος με τον μικρότερο γιο του, καθώς πίστευε ότι ήθελε να τον σκοτώσει. Έτσι ζήτησε να συγκεντρωθεί η αυλή του και τους ανακοίνωσε την απόφαση του, να βάλει να σκοτώσουν τον πρίγκιπα. Μια μέρα που ο πρίγκιπας πήγε ανυποψίαστος για κυνήγι τον ακολούθησε ο κυνηγός του βασιλιά. Όταν έφτασαν στο δάσος και ήταν πια οι δυο τους, ο πρίγκιπας παρατήρησε ότι ο κυνηγός ήταν πολύ λυπημένος.

«Καλέ μου κυνηγέ, τι έχεις;» τον ρωτάει ο πρίγκιπας. «Δεν μου επιτρέπεται να πω και όμως πρέπει να το κάνω!» απάντησε ο κυνηγός.

Τότε ο πρίγκιπας του λέει: «πες μου τι είναι και θα σου το συγχωρήσω.»

«Ο βασιλιάς με διέταξε να σας πυροβολήσω και να σας σκοτώσω» είπε τότε ο κυνηγός.

Το βασιλόπουλο τρόμαξε: «καλέ μου κυνηγέ, άσε με να ζήσω. Θα σου δώσω τα βασιλικά μου ρούχα, δώσε μου και εσύ τα δικά σου.»

«Ευχαρίστως να το κάνω» απάντησε ο κυνηγός «έτσι και αλλιώς δεν το πάει η καρδιά μου να σας σκοτώσω.» Αφού αντάλλαξαν τα ρούχα τους ο κυνηγός επέστρεψε στο σπίτι του, αλλά ο πρίγκιπας συνέχισε να προχωράει μέσα στο δάσος.

Μετά από λίγο καιρό, έφτασαν στον γέρο βασιλιά τρεις άμαξες με χρυσό και πολύτιμους λίθους για τον μικρότερο γιο του. Τις είχαν στείλει οι τρεις βασιλιάδες που είχαν νικήσει τους εχθρούς τους με το σπαθί του πρίγκιπα και είχαν θρέψει τον λαό τους με το ψωμί του. Με το τρόπο αυτό ήθελαν να δείξουν την ευγνωμοσύνη τους.

Τότε ο γέρος βασιλιάς σκέφτηκε: «μήπως ο γιος μου ήταν αθώος;» και απευθυνόμενος στους έμπιστους του είπε: «μακάρι να ήταν ακόμη ζωντανός, πόσο στεναχωριέμαι που διέταξα να τον σκοτώσουν.»

«Είναι ζωντανός» είπε ο κυνηγός «δεν το πήγε η καρδιά μου να εκπληρώσω την εντολή σας» και διηγήθηκε στον βασιλιά τι συνέβη. Τότε ο πατέρας ανακουφίστηκε και έδωσε εντολή να ανακοινωθεί σε όλο του το βασίλειο, ότι περίμενε τον γιο του να επιστρέψει και ότι θα του έδειχνε έλεος.

Εντωμεταξύ η βασιλοπούλα, ζήτησε να φτιάξουν έναν λαμπερό δρόμο από χρυσάφι που θα οδηγούσε ακριβώς μπροστά από την πύλη του παλατιού. Μετά είπε στους φύλακες να προσέχουν ποιος θα ερχόταν στο παλάτι. Μόνο αυτός που θα διάνυε τον δρόμο απευθείας προς το παλάτι, θα ήταν στην πραγματικότητα αυτός που την είχε λυτρώσει.

Οποιοσδήποτε άλλος που θα περπατούσε δίπλα από τον δρόμο αποφεύγοντας να πατήσει το χρυσάφι, δεν θα ήταν ο πραγματικός πρίγκιπας και δεν θα έπρεπε να του επιτραπεί η είσοδος.

Αφού λοιπόν είχε περάσει σχεδόν ένας χρόνος, ο μεγαλύτερος αδερφός σκέφτηκε να πάει στην βασιλοπούλα και να τις πει ότι είναι ο λυτρωτής της. Τότε θα την έπαιρνε για σύζυγο και θα αποκτούσε το βασίλειο. Ξεκίνησε και όταν έφτασε μπροστά στο παλάτι και αντίκρισε τον χρυσό δρόμο σκέφτηκε: «τι κρίμα να ανέβει το άλογο πάνω στο χρυσάφι.» Έτσι έστριψε και οδήγησε το άλογο δεξιά δίπλα από τον δρόμο. Μόλις όμως έφτασε στην πύλη, οι φύλακες του είπαν ότι δεν είναι ο αληθινός πρίγκιπας και τον έδιωξαν.

Μετά από λίγο ξεκίνησε ο δεύτερος αδερφός για να πάει στην πριγκίπισσα. Μόλις έφτασε στο παλάτι και το άλογο του έκανε το πρώτο βήμα πάνω στο χρυσάφι σκέφτηκε: «τι κρίμα, το άλογο μπορεί να σπάσει κανένα κομμάτι του χρυσαφιού» και έτσι έστριψε το άλογο και προχώρησε αριστερά πλάι από τον δρόμο. Μόλις όμως έφτασε στην πύλη, οι φύλακες έδιωξαν και αυτόν το πρίγκιπα λέγοντας του ότι δεν είναι ο πραγματικός.

Όταν επιτέλους συμπληρώθηκε ολόκληρος ο χρόνος από την τελευταία του επίσκεψη, θέλησε και ο τρίτος αδερφός, που τώρα ζούσε στο δάσος, να πάει στην αγαπημένη του και να ξεχάσει τα πάθη του. Ξεκίνησε λοιπόν και σε όλο το δρόμο δε σκεφτόταν τίποτε άλλο παρά μόνο πότε θα βρεθεί κοντά της.

Έτσι όταν έφτασε, ούτε που πρόσεξε το χρυσάφι στο δρόμο. Το άλογο του πέρασε απευθείας πάνω από τον δρόμο και όταν έφτασε μπροστά στην πύλη, αυτή άνοιξε και η βασιλοπούλα τον υποδέχτηκε με χαρές. Του είπε ότι αυτός είναι ο λυτρωτής της και αφέντης του βασιλείου.

Σύντομα παντρεύτηκαν με όλες τις τιμές.



Μόλις τελείωσαν οι γιορτές του γάμου, η βασιλοπούλα είπε στον πρίγκιπα ότι ο πατέρας του ζήτησε να τον δει και ότι τον είχε συγχωρέσει. Τότε ο πρίγκιπας πήγε στον πατέρα του και του είπε ότι είχε συμβεί, πως τον κορόιδεψαν τα αδέρφια του και πως τον ανάγκασαν να σωπάσει. Ο γέρος βασιλιάς ήθελε να τιμωρήσει του δύο μεγαλύτερους γιους του, αλλά αυτοί είχαν πάρει ένα πλοίο, έφυγαν μακριά και δεν επέστρεψαν σε όλη τους τη ζωή.

Живая вода

Жил когда-то король; был он больной, и никто уже не верил, что он сможет когда-нибудь выздороветь. А было у короля три сына; вот запечалились они из-за этого, сошли вниз в королевский сад и заплакали. Но повстречался им в саду какой-то старик, стал про их горе расспрашивать. Они ему говорят, что отец у них сильно болен, наверно, помрет, а помочь ему никак невозможно. А старик и говорит:

— Я знаю еще одно средство, — это живая вода; если кто той воды напьется, то снова выздоровеет; но воду эту найти нелегко.

Старший сын и говорит:

— Уж я эту воду найду.

Пошел он к больному королю, начал его просить, чтоб тот отпустил его на поиски живой воды, что это только и может его исцелить.

— Нет, — сказал король, — это дело слишком опасное, уж лучше мне умереть.

Но сын долго его упрашивал, и, наконец, король согласился. А принц подумал в душе: «Принесу я ту воду, стану у отца самым любимым сыном и наследую королевство».

И он двинулся в путь-дорогу; проехал он некоторое время, глядь — стоит на дороге карлик. Карлик окликнул его и говорит:

— Куда это ты так торопишься?

— Глупый малыш, — гордо ответил принц, — тебе об этом незачем знать, — и поскакал дальше.

Разгневался маленький человечек и пожелал ему зла. Попал принц вскоре в горное ущелье, и чем дальше он ехал, тем все больше сходились горы, и наконец дорога стала такая узкая, что дальше нельзя было и шагу ступить; невозможно было и коня повернуть или встать с седла; и вот очутился принц взаперти в скалах. Долгое время прождал его больной король, но он все не возвращался.

Говорит тогда средний сын:

— Отец, дозвоьте мне отправиться на поиски живой воды, — а сам про себя подумал: «Если брат мой умер, то королевство достанется мне».

Король поначалу тоже не хотел его отпускать, но наконец, уступил его просьбам. Поехал принц той же дорогой, что и его брат, и тоже повстречался ему карлик, который его остановил и спросил, куда это он так торопится.

— Эх ты, малыш, — сказал принц, — о том знать тебе незачем, — и поскакал дальше, даже не оглянувшись.

Но карлик его заколдовал, и принц тоже попал, как и его брат, в горное ущелье и не мог двинуться ни назад, ни вперед. Так-то оно бывает с людьми высокомерными!

Не воротился назад и средний сын, и вызвался тогда идти на поиски живой воды младший сын, и пришлось королю в конце концов его отпустить.

Повстречал меньшой принц карлика, и тот спросил его тоже, куда это он так торопится. Принц остановил коня, поговорил с карликом, ответил ему на вопрос и сказал:

— Я ищу живую воду, — отец мой лежит при смерти.

— А ты знаешь, где найти ее?

— Нет, — ответил принц, — не знаю.

— Оттого, что ты держишь себя как следует и не чванишься, как твои лицемерные братья, я укажу тебе дорогу, как к живой воде добраться. Эта вода течет из родника во дворе заколдованного замка. Но ты туда пробраться не сможешь, если я не дам тебе железного прутика и двух маленьких коврижек хлеба. Ты ударь тем прутиком трижды в железные ворота замка, и они тогда распахнутся; лежат на дворе два льва, они разинут пасть, но если ты бросишь каждому из них по коврижке, они будут молчать; но ты не мешкай, набери себе живой воды, пока не пробьет полночь, а не то ворота закроются и ты окажешься там взаперти.

Поблагодарил его принц, взял прутик и коврижки и двинулся с тем в путь-дорогу. Когда он прибыл туда, всё было, как сказал ему карлик. Ворота распахнулись после третьего удара прутиком, и когда он задобрил львов хлебом, он проник в замок и вошел в большой прекрасный зал; а сидели в том зале зачарованные принцы. Поснимал он у них с пальцев кольца; и лежали тут же меч и хлеб, и он взял их с собой. Потом зашел он в комнату, и стояла там прекрасная девушка. Увидев его, она обрадовалась, поцеловала его и сказала, что он ее освободил от злых чар и может теперь получить все ее королевство; а если он вернется через год назад, то они отпразднуют с ним свадьбу. Потом она сказала ему, где родник с живой водой, но что должен он торопиться и набрать из него воды, прежде чем пробьет полночь. Пошел принц дальше, зашел, наконец, в комнату, где стояла красивая, только что постеленная кровать; а был он утомлен, и захотелось ему немного отдохнуть. Он лег и уснул; а когда проснулся, пробило без четверти двенадцать. Он вскочил в испуге, побежал к роднику, зачерпнул воды в кубок, что стоял там, и поспешил скорее уйти. Только он вышел за ворота, как раз пробило двенадцать, и ворота захлопнулись так сильно, что оторвали ему кусок пятки.

Но ему было радостно и весело, что достал он живой воды, и он отправился домой. Пришлось ему проходить опять мимо карлика. Увидел карлик меч и хлеб и говорит:

— Ты добыл для себя великое благо: этим мечом ты можешь разбить целое войско, а этого хлеба тебе будет невпроед.

Не захотел принц домой возвращаться без своих братьев и говорит:

— Милый карлик, не можешь ли ты мне сказать, где находятся мои оба брата? Они отправились за живой водой и назад до сих пор не вернулись.

— Они сидят взаперти между двумя горами, — сказал карлик, — я там их заколдовал, оттого что были они такие надменные.

Стал принц упрашивать карлика и просил его до тех пор, пока тот их не выпустил. Но карлик его предостерег и сказал:

— Ты их берегись, у них злое сердце.

Явились его братья, он обрадовался им и рассказал, что с ним было, — как нашел он живую воду, что набрал ее полный кубок и освободил прекрасную принцессу; что будет она его ждать целый год, а потом они отпразднуют свадьбу и он получит большое королевство. Потом поехали они вместе и попали в такую страну, где были война и голод, и король той страны думал, что ему придется пропадать, так была велика опасность. Тогда пришел к тому королю принц, дал ему хлеба, и король накормил этим хлебом все свое королевство; дал принц ему меч, — он разгромил им войско врагов и мог с той поры жить в мире и спокойствии. Взял принц назад свой хлеб и меч, и трое братьев двинулись дальше. Но пришлось им побывать еще в двух странах, где царили война и голод; и принц давал королям каждый раз свой хлеб и меч, — и так он спас три страны. Потом сели братья на корабль и поплыли по морю.

Дорогой старшие братья говорят друг другу:

— Ведь меньшей брат нашел живую воду, а не мы; отец отдаст ему за это все королевство, а оно по праву принадлежит нам, он отымет у нас наше счастье.

И они порешили ему отомстить и условились между собой младшего брата погубить. Они выбрали время, когда он крепко уснул, вылили живую воду из кубка, забрали ее себе, а ему налили в кубок горькой морской воды.

Вернулись они домой, и принес младший сын больному королю свой кубок, чтобы тот выпил из него и стал бы здоров. Но только отпил он немного горькой морской воды, разболелся еще пуще прежнего. Стал он на болезнь жаловаться; тогда явились к нему старшие сыновья, начали младшего обвинять, будто хотел он отца отравить; принесли ему настоящей живой воды и подали ему напиток. Только он отпил той воды, как почувствовал, что болезнь у него прошла, и стал он сильным и здоровым, каким был в молодые годы.

Пришли старшие братья к младшему, стали над ним насмехаться и говорят:

— Хотя ты живую воду и нашел и уж как старался, а награду-то за это получим мы. Надо было быть тебе поумней, и смотреть в оба; мы ее у тебя забрали, когда ты уснул на корабле, а через год один из нас возьмет себе и прекрасную королевну. Но смотри, берегись, нас не выдай; ведь отец тебе не верит, и если ты скажешь хоть слово, поплатишься жизнью, а будешь молчать, то мы тебя помилуем.

Разгневался старый король на младшего сына: он поверил, что тот замышлял его погубить. И велел он собрать придворных, чтоб его судить, и было решено его тайно пристрелить. Выехал принц раз на охоту, ничего не подозревая дурного, и отправился с ним вместе королевский егерь. Они очутились в лесу совершенно одни, вид у егеря был такой грустный, и вот говорит ему принц:

— Что с тобой, милый мой егерь?

А егерь отвечает:

— Об этом сказать я не смею, а все-таки должен.

А принц говорит:

— А ты все мне скажи, я тебя прощу.

— Ах, — ответил егерь, — я вас должен убить, мне приказал это король.

Испугался принц и говорит:

— Милый егерь, оставь меня в живых; я дам тебе свою королевскую одежду, а ты дай мне взамен ее свою простую.

— Я это охотно сделаю, — сказал егерь, — все равно я стрелять бы в вас не мог.

И они обменялись одеждами. Воротился егерь домой, а принц направился дальше в лес. Спустя некоторое время прибыло к старому королю для его младшего сына три повозки золота и драгоценных камней; а были они присланы тремя королями, что разбили своих врагов мечом принца и накормили свои королевства его хлебом. Подумал старый король: «Неужто мой сын ни в чем не повинен?» — и сказал своим слугам:

— Если бы сын мой остался в живых! Как я жалею, что приказал его убить.

— Он еще жив, — сказал егерь, — я не мог осилить своего сердца и выполнить ваше приказанье, — и он рассказал королю все, как было.

Словно камень свалился с сердца короля, и он приказал оповестить по всем королевствам, что сын его может вернуться назад и будет им ласково принят.

Королева велела проложить перед своим замком дорогу, да чтоб была она вся золотая, блестящая, и сказала своим людям, что кто по дороге той будет скакать прямо к ней, тот и есть ее настоящий жених, и его должны пропустить, а кто будет ехать окольной тропой, тот не настоящий жених, и чтоб они его не впускали.

Вот подошло время, и старший брат подумал, что надо скорее спешить к королеве и выдать себя за ее избавителя, и тогда он возьмет ее себе в жены и получит еще королевство в придачу. Он выехал и, подъезжая к замку, увидел прекрасную золотую дорогу и подумал: «Как жаль скакать по такой дороге», и он свернул с нее и поехал правой стороной, по обочине. Он подъехал к воротам, но люди сказали ему, что он ненастоящий жених и пусть, мол, уезжает себе отсюда. Вскоре после того собрался в путь-дорогу второй принц; он подъехал к золотой дороге, и только ступил конь на нее копытом, принц подумал: «Жалко такую дорогу сбивать», и свернул, поехал левой стороной, по обочине. Подъехал он к воротам, но люди сказали, что он ненастоящий жених, пускай, мол, себе уезжает отсюда. Как раз исполнился год, и собрался выехать из лесу к своей возлюбленной меньшей брат, чтоб вместе с ней развеять свое горе. Собрался он в путь-дорогу и все думал только про королеву, и так хотелось ему быть поскорее с нею, что не заметил он вовсе той золотой дороги. Поскакал его конь прямо посередине; вот он подъехал к воротам, распахнулись ворота, и радостно встретила его королева и сказала, что он — ее избавитель и всему королевству хозяин; и отпраздновали свадьбу в великом веселье и радости.

Когда свадебный пир закончился, она сказала ему, что его отец приглашает его к себе и прощает. Он поехал к отцу и рассказал ему обо всем — как обманули его братья и как пришлось ему при этом молчать. Старый король хотел их казнить, но они сели на корабль и уплыли за море и с той поры так назад и не вернулись.